

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/200/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112218616
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:1112218616.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Implementačná agentúra Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Špitálska 6, IČO: 30 854 687, zastúpená spoločnosťou: Martin Pavle, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Pribinova 4, IČO: 36 860 450, proti žalovanému: Obec Tešedíkovo, so sídlom Tešedíkovo 860, IČO: 00 306 215, zastúpená spoločnosťou HKP Legal, s.r.o., so sídlom Križkova 9, Bratislava, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 72.988,90 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 23.11.2017 č. k. 26C/32/2013-577, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie opätovne (rovnako ako jemu predchádzajúcim a tunajším súdom zrušeným rozsudkom zo dňa 28.3.2013) žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v pomere 100%.

2. Rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie právne aplikáciou ustanovení § 7 ods. 3, 4, § 8 ods. 2, 3, § 15 ods. 1, § 20 ods. 2, § 31 ods.1, 9, 10, 12 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskej únie v znení neskorších predpisov, § 22 ods. 1, § 23 Občianskeho zákonníka. Vecne argumentoval tým, že žalobca nepreukázal existenciu aktívnej legitímácie v predmetnom konaní, preto súd žalobu zamietol, pričom vzhľadom na hospodárnosť konania sa meritom veci nezaoberal. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané (a medzi účastníkmi konania nesporné), že medzi Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR (ďalej len „MPSVR SR“) v zastúpení žalobcu ako poskytovateľom a žalovaným na strane druhej ako prijímateľom došlo dňa 16.2.2010 k uzavretiu Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 073/2010-IZ-4.0/V, kód ITMS 27120230025, pre projekt s názvom Obec ako líder k samozamestnaniu, s celkovými oprávnenými výdavkami na realizáciu v sume 208.082,40 Eur. V rámci tejto sumy mal poskytovateľ poskytnúť prijímateľovi nenávratný finančný príspevok do výšky 197.678,28 Eur a prijímateľ si mal zabezpečiť vlastné zdroje financovania vo výške 5% z celkových oprávnených výdavkov. Podľa čl. 5.1 zmluvy sa zmluvné strany dohodli na systéme financovania kombinácie zálohových platieb a refundácie. Žalovanému bola poskytnutá zálohová platba dňa 31.3.2010 vo výške 72.988,90 Eur, a to z prostriedkov Európskej únie suma 65.305,86 Eur a z prostriedkov štátneho rozpočtu suma 7.683,04 Eur. Dňa 18.8.2011 predložil žalovaný Žiadosť o zaúčtovanie zálohovej platby č. 27120230025 202 vo výške 36.850,86 Eur a Žiadosť o zaúčtovanie zálohovej platby č. 27120230025 203 vo výške 1.758,30 Eur. V žiadostiach boli predložené výdavky za štyri analýzy, ktoré na základe Komisie na

posudzovanie dokumentov nenapĺňali ciele projektu a výdavky na vypracovanie dokumentov boli vynaložené neefektívne a nevhodné. Na základe administratívnej kontroly žiadosti o platbu č. 202 a 203 boli poskytovateľom uznané neoprávnené výdavky vo výške 30.422,59 Eur. Žalovaný mal v súlade so zmluvou pozastavené aktivity, po scertifikovaní žiadosti o platbu bol žalovaný upozornený na jeho povinnosti, avšak ani jednu z uvedených povinností žalovaný nesplnil. Žalovaný i napriek opakovanej výzve nevrátil včas a riadne finančné prostriedky na svoj zálohový účet, poskytovateľ dňa 27.1.2012 opätovne zaslal žalovanému žiadosť na ich vrátenie, čo však žalovaný neurobil. Uvedené skutočnosti žalobca posúdil ako podstatné porušenie Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku v zmysle čl. 9 ods. 2, bodu 2.4 písm. d), e), h) a j) Všeobecných zmluvných podmienok zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, a to nesplnenie podmienok a povinností, ktoré žalovanému zo zmluvy vyplývajú. Dňa 10.4.2012 bolo žalovanému doporučeným listom zaslané mimoriadne ukončenie Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, v ktorom bola vyčíslený záväzok žalovaného voči žalobcovi v sume 72.988,90 Eur, ktorú bol povinný uhradiť v zmysle žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov do 50 kalendárnych dní odo dňa doručenia mimoriadneho ukončenia Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku. Vychádzajúc z úvodnej časti zmluvy, súd prvej inštancie mal za to, že táto bola uzatvorená nielen podľa ustanovení Obchodného zákonníka (§ 269 ods. 2), ale aj podľa zákona č. 528/2008 Z. z. (§ 15 ods. 1) a podľa zákona č. 523/2004 Z. z. (§20 ods. 2), ktoré dva zákony možno charakterizovať ako normy práva verejného. V danom prípade ide o participáciu súkromného a verejného práva, z ktorého hľadiska je nutné posudzovať spôsob riešenia nárokov zo zmluvného vzťahu plynúcich.

3. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že spornou sa v prvom rade aktívna legitímácia žalobcu v predmetnom konaní, ktorú súd musel prioritne vyhodnotiť. Zo zmluvy jednoznačne vyplynulo, že ju na strane poskytovateľa uzatvorilo Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR v zastúpení žalobcu, v tom čase pod názvom Fond sociálneho rozvoja. Legitímácia na uzatvorenie daného druhu zmluvy, ako ja vzťah MPSVR SR ako riadiaceho orgánu (ďalej RO) a žalobcu ako orgánu sprostredkovateľského pod riadiacim orgánom (ďalej SORO) vychádzala najmä zo zákona č. 528/2008 Z. z., konkrétne z jeho ustanovení § 7 ods. 3 a § 8 ods. 2. V čase vzniku tohto zmluvného vzťahu bolo platným a účinným Splnomocnenie o delegovaní právomoci riadiaceho orgánu z 2.11.2007 (č. I. 534 spisu), na ktoré sa žalobca v priebehu konania odvolal, a to vzhľadom na svoju právnu argumentáciu, že v danom prípade medzi RO a SORO nejde o klasickú dohodu o plnomocenstve podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ale o tzv. delegáciu kompetencií z RO na SORO, ktorej účinkom okrem iného je tá skutočnosť, že SORO, teda žalobca, má oprávnenie vo vlastnom mene realizovať právne úkony špecifikované v predmetnom splnomocnení. Z obsahu uvedeného splnomocnenia a uzatvorenej zmluvy je pritom podľa súdu zrejmé, že za poskytovateľa v rozpore s tvrdením žalobcu zmluvu síce uzatvoril žalobca, avšak rozhodne nie vo vlastnom mene, ale (podľa názoru súdu i správne) ako splnomocnenec RO (Ministerstvo práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ďalej MPSVR SR), a to napriek právnej konštrukcii prezentovanej práve žalobcom ohľadne existencie jeho subjektívneho práva vo vlastnom mene vystupovať v zmluvnom vzťahu, nakoľko splnomocnenie v bode 4.3.5 obsahuje delegáciu kompetencií pri uzatváraní zmlúv. Inak povedané, žalobca si sám odporuje, keď pri uzatvorení zmluvy a súčasnej platnosti v poradí prvého splnomocnenia (ktorého označenie dokonca výraz „o delegovaní“ obsahuje), a obsahom ktorého je okrem iného pôsobnosť SORO v oblasti zmlúv s prijímateľmi, napriek svojmu tvrdeniu o delegácii týchto kompetencií, zmluvu ako poskytovateľ neuzatvoril vo vlastnom mene, ale len ako splnomocnenec RO (MPSVR SR). V zmysle právnej argumentácie žalobcu o tom, že splnomocnenie (splnomocnenia) nie sú klasickými splnomocneniami podľa Občianskeho zákonníka vzhľadom na absenciu odkazu na Občiansky zákonník, podľa názoru súdu neobstojí, nakoľko v opačnom prípade nie je zrejmé, o aký iný druh splnomocnenia ide, pod aký predpis je ho možné subsumovať a v konečnom dôsledku posúdiť jeho charakter a najmä právne účinky. Vzhľadom na nespornú skutočnosť, že v predmetnej veci žalobca podaním žaloby inicioval civilný spor, je súd okrem iného povinný posúdiť legitímáciu strán sporu, t.j. hmotnoprávny vzťah strán sporu k jeho predmetu, a to podľa noriem civilného práva. Vzhľadom na námietku absencie legitímácie žalobcu, teda aktívnej legitímácie, súd je povinný jednoznačne vyhodnotiť, či bol a je žalobca oprávnený podať žalobu vo vlastnom mene alebo ako splnomocnenec MPSVR SR. Vychádzajúc tak zo zmluvy, ktorá predstavuje právny základ nároku uplatneného žalobou, predovšetkým z označenia zmluvných strán, je zrejmé, že žalobca vo vlastnom mene žalobu ohľadne nároku zo zmluvy podať nemohol, nakoľko predmetnú zmluvu uzatvoril len ako splnomocnenec MPSVR SR, teda nie vo vlastnom mene, hoci podľa právneho názoru ním prezentovaného v konaní, v čase jej uzatvorenia bolo platným a účinným Splnomocnenie (č. I. 534), označené ako Splnomocnenie o delegovaní právomoci riadiaceho orgánu, s vymedzením

kompetencií okrem iného práve aj v oblasti uzatvárania zmlúv s prijímateľmi (bod 4.3.5), a teda vzhľadom na delegáciu kompetencií žalobcovi nemalo nič brániť v tom, aby predmetnú zmluvu za poskytovateľa uzatvoril nie ako splnomocnenec, ale vo vlastnom mene. Súd však mal za to, že uzatvorenie predmetnej zmluvy žalobcom v postavení splnomocnenca na základe Splnomocnenia z 2.11.2007 plne zodpovedalo rozsahu oprávnení udelených predmetným splnomocnením na základe zákona, a to vzhľadom na skutočnosť, že ani v predmetnom splnomocnení, ani v žiadnom relevantnom právnom predpise nebolo uvedené, že by v rozsahu kompetencií mal žalobca konať vo vlastnom mene. Porovnateľná situácia je i v súvislosti s v poradí ďalším splnomocnením, a to Splnomocnenie sprostredkovateľského orgánu pod riadiacim orgánom na plnenie úloh riadiaceho orgánu uzatvoreného podľa § 7 a § 8 zákona č. 528/2008 Z. z. medzi MPSVR SR ako riadiacim orgánom a žalobcom zo dňa 1.4.2014. Žalobca aktívnu legitimitáciu odôvodnil konkrétne bodom 4.3.14 uvedeného splnomocnenia, podľa ktorého je žalobca oprávnený uplatniť všetky, aj súdne, kroky, smerujúce k finančnému vysporiadaniu. Súd mal za to, že ide o účelovo porovnateľné splnomocnenie ako časovo predchádzajúce splnomocnenie, rovnako nie je z jeho obsahu zrejmé, že by v rozsahu v ňom definovaných kompetencií žalobca zároveň nadobudol subjektívne právo realizovať tieto kompetencie vo vlastnom mene, teda žalobca mal pri podaní žaloby v predmetnej veci postupovať obdobne ako pri uzatvorení samotnej zmluvy, a teda podať žalobu nie vo vlastnom mene, ale len v právnom postavení splnomocnenca, a to práve na základe kompetencie udelennej mu splnomocniteľom a v danom prípade subjektom disponujúcim aktívnou legitimitáciou, t.j. MPSVR SR (RO). Súd sa v tejto súvislosti stotožnil s argumentáciou žalovaného o tom, že celú argumentáciu vo vzťahu k vznesenej námietke nedostatku aktívnej legitimitácie žalobca postavil na jednej vete dôvodovej správy, ktorá okrem iného ani nepreukazuje závery, ktorými argumentuje žalobca, pričom najmä dôvodová správa nemá povahu autorského výkladu právneho predpisu a nemôže byť v rozpore s pozitívnym znením právneho predpisu. Žalobca pritom zo slova „delegoval“, ktoré je obsiahnuté len v dôvodovej správe, vyvodil, že žalobca je oprávnený konať vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. V tejto časti by sa dostal do priameho rozporu s ust. § 7 ods. 4 a § 8 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z. o nedotknutej zodpovednosti riadiaceho orgánu (MPSVR SR). Obdobná osobitná právna úprava ohľadne konania žalobcu samostatne pred súdom neexistuje, nie je upravená ani v zákone č. 528/2008 Z. z., ani v zákone č. 523/2004 Z. z., nakoľko zo žiadneho z ustanovení zákonov nevyplýva, že by žalobca ako splnomocnenec, ktorý uzatvoril zmluvu v mene MPSVR SR, mohol vo vlastnom mene uplatňovať nároky z uvedenej zmluvy. Žalobca teda nemôže byť nositeľom subjektívneho práva a ani nároku vo vzťahu k predmetu sporu. Zároveň súd videl rozhodujúci rozdiel medzi konaním žalobcu s činnosťou správcu v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z., a to vzhľadom na skutočnosť, že zákon č. 182/1993 Z. z. vyslovene stanovuje spôsob konania správcu v konaní pred súdom, ako aj stanovuje, či správca koná vo vlastnom mene a na aký účet, pričom zo znenia zákona č. 182/1993 Z. z. účinného od 1.7.2007 vyplýva, že správca koná pred súdom samostatne, v mene a na účet vlastníkov, t.j. jedná sa o priame zastúpenie a správca vystupuje ako zástupca.

4. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Podľa ktorej žalovanému ako plne úspešnej strane sporu náleží právo na náhradu trov konania ako aj trov právneho zastúpenia v plnej výške.

5. Aj proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie a rozhodne tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 72.988,90 Eur s príslušenstvom - úrokmi z omeškania vo výške 9 % p.a. zo sumy 72.988,90 Eur od 2.6.2012 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, alternatívne žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok podľa § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Odvolateľ má za to, že riadne preukázal existenciu aktívnej legitimitácie v tunajšom konaní. Uvedené potvrdilo aj MPSVR SR ako jeho zriaďovateľ. MPSVR SR potvrdilo, že je oprávnený vo vlastnom mene uplatňovať nároky zo zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ktorú uzatvorilo MPSVR SR. Medzi ním a MPSVR SR existoval a existuje právny vzťah podobný komisionárskej zmluve (§ 577 a nasl. Obchodného zákonníka). V súčinnosti s MPSVR SR a v zmysle ich vzájomnej dohody v súvislosti s poskytovaním

nenávratného finančného príspevku vykonával značnú časť úkonov vo vlastnom mene a časť úkonov aj v mene MPSVR SR. Žalovaný počas realizácie projektu až do súdneho konania túto skutočnosť nijako nerozporoval. Obsahom právneho vzťahu medzi ním ako komisionárom a MPSVR SR ako komitentom bolo aj oprávnenie uplatňovať nároky MPSVR SR súdnou cestou podaním žaloby vo vlastnom mene, rovnako ako v jeho vlastnom mene bola vykonávaná prevažná väčšina úkonov pri poskytovaní nenávratného finančného príspevku. Je rozpočtovou organizáciou MPSVR SR, a teda náplň jeho úloh určuje MPSVR SR, ktoré ho poverilo okrem iného uplatnením pohľadávky zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzatvorenej dňa 16.2.2010 v znení dodatkov č. 1 až 3 (ďalej len „Zmluva o NFP“). Ak by nemohol konať vo vlastnom mene, tak by bolo nelogické zriaďovať ho ako rozpočtovú organizáciu, ale MPSVR SR by si v rámci svojej štruktúry zriadilo samostatnú sekciu. Zároveň by stratila opodstatnenie inštitúcia sprostredkovateľského orgánu v rámci zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskej únie (ďalej len „Zákon o pomoci a podpore“) a MPSVR SR by mohlo splnomocniť akúkoľvek tretiu osobu. Aj na základe uvedeného splnomocnenie v Zákone o pomoci a podpore nie je totožné ako splnomocnenie podľa Občianskeho zákonníka. Nesúhlasí so stanoviskom súdu prvej inštancie stotožňujúcim tieto inštitúty. Sám plní úlohy namiesto MPSVR SR a z tohto dôvodu bol aj zriadený, čo vyplýva aj z Operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia. Počas zmluvného vzťahu vykonával úlohy ako aj uplatňoval práva a povinnosti vo vlastnom mene. Žalovaný až do námietky aktívnej legitimácie v tunajšom konaní uvedené nikdy nerozporoval. Sám vykonával väčšinu úloh zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku a konal voči žalovanému od uzatvorenia Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku vo vlastnom mene a aj žalovaný s ním komunikoval, zasielal mu listiny a dokumentáciu. Žalovaný nevykonával úkony priamo voči MPSVR SR, ale vždy voči nemu ako samostatnému právnomu subjektu, z čoho možno vyvodíť, že žalovaný ho taktiež považoval za subjekt, ktorému prislúchajú práva z uplatňovania nárokov zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku. Žalovaný oznamoval jemu všetky skutočnosti (nie MPSVR SR). Je otázne, že ak žalovaný považoval za zmluvnú stranu len MPSVR SR, prečo vykonával všetky úkony zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku výlučne voči nemu. Odvolateľ zdôraznil, že je oprávnený uplatňovať nároky zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku vo vlastnom mene. V zmysle Zákona o pomoci a podpore došlo k delegovaniu (preneseniu) úloh (kompetencií) MPSVR SR na neho. Teda bol a je oprávnený vo vlastnom mene vystupovať a konať voči žalovanému v rozsahu delegovaných (prenesených) úloh (kompetencií). V odvolaní žalobca poukázal i na dôvodovú správu k § 8 Zákona o pomoci a podpore, podľa ktorej, okrem iného, „... Sprostredkovateľský orgán pod riadiacim orgánom je v zmysle právnej úpravy povinný plniť úlohy, ktoré na neho delegoval riadiaci orgán v splnomocnení. Preto všetky práva a povinnosti riadiaceho orgánu sa vzťahujú aj na sprostredkovateľský orgán, ak sú tieto práva a povinnosti obsiahnuté v splnomocnení riadiaceho orgánu.“ Poukázal, že rozsah úloh, ktoré vykonáva je uvedený okrem iného aj v Splnomocnení sprostredkovateľského orgánu pod riadiacim orgánom na plnenie úloh riadiaceho orgánu zo dňa 1.4.2014. Pri uplatňovaní nároku koná na ten istý účet ako by konalo aj MPSVR SR, nakoľko sa jedná o vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a rozpočtu Európskej únie. Žalobca ďalej vyvodil oprávnenie konať vo vlastnom mene okrem iného i z pokynu MPSVR SR ako svojho zriaďovateľa, z účelu a výkladu Zákona o pomoci a podpore ako aj zo vzťahu so žalovaným.

V odvolaní ešte uviedol, že súd prvej inštancie nelogicky poukazuje na úpravu od 1.7.2007, pričom on poukazoval na neskoršie znenie zákona (účinné od 1.10.2014). V závere žalobca poukázal na rozhodnutia súdov SR (napr. na právoplatný rozsudok Okresného súdu Galanta, č. k. 23Cb/25/2014-310 zo dňa 22.9.2015, právoplatné uznesenie Krajského súdu v Trnave, č. k. 31Cob /74/2016 - 454 zo dňa 31.10.2017, právoplatný rozsudok Okresného súdu Nitra, č. k. 23Cb/144/2012-375 zo dňa 28.10.2013), kde v obdobných veciach ako je vec rozhodovaná v tunajšom konaní, príslušné súdy konali s ním ako so žalobcom aktívne legitimovaným.

6. Žalovaný odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalobcu vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že je zrejme, že Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzatvorilo MPSVR SR, v mene a na účet ktorého konal žalobca. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k cesii alebo inej právnej skutočnosti, s ktorou by právne predpisy spájali prevod práv z MPSVR SR ako zmluvnej strany na žalobcu. Rovnako absentuje právny predpis, ktorý by upravoval možnosť žalobcu uplatňovať nároky z právnych vzťahov, ktorých nie je účastníkom, vo vlastnom mene v konaní pred súdom. Ku argumentu odvolateľa že medzi žalobcom a MPSVR SR existoval a existuje vzťah podobný komisionárskej zmluve uvádza, že zo žiadnych vykonaných dôkazov nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by sa vôbec zmieňovala o komisionárskej zmluve resp. komisionárskom vzťahu medzi žalobcom a

MPSVR SR. Pokiaľ žalobca argumentuje, že časť úkonov voči nemu vykonával vo vlastnom mene a časť v mene MPSVR SR, takáto skutočnosť sama o sebe nepreukazuje existenciu komisionárskeho vzťahu. Okrem toho si žalobca odporuje, keď na jednej strane argumentuje, že vzťahu medzi ním a MPSVR SR je podobný komisionárskej zmluve, avšak súčasne tvrdí, že žalobca bol komisionár a MPSVR SR bol komitent. On poukázal na to, že žalobca túto argumentáciu uplatnil až v rámci odvolania, pričom ju vôbec neuplatnil v rámci prvostupňového konania. Svoju argumentáciu žalobca oprel aj o vyjadrenie MPSVR SR zo dňa 5.3.2018, ktoré rovnako nebolo ani navrhnuté ako dôkaz v prvoinštančnom konaní a bolo vydané Ministerstvom až po vydaní rozsudku. Ďalej žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu reaguje na argumentáciu žalobcu o Operačnom programe Zamestnanosť a Sociálna inklúzia, a má za to, že tento nebol vykonaný ako dôkaz v prvoinštančnom konaní, preto sa jedná zo strany žalobcu o uplatnenie neprípustnej novoty v odvolacom konaní. Okrem toho je tento dokument v danom prípade irelevantný, keďže nemá povahu právneho predpisu a nie je spôsobilý „prelomíť“ kogentnú právnu úpravu uvedenú v zákone č. 528/2008 Z. z. a ani v inom právnom predpise. Pokiaľ ide o dôvodovú správu namieťa, že by dôvodová správa predstavovala autentický výklad zákona. Dôvodová správa obsahuje len vecné dôvody prijatia úpravy, nemá normatívnu povahu a nemôže byť v rozpore s normatívnym znením právneho predpisu, nemôže ovplyvniť kto je nositeľom subjektívneho nároku v zmysle Občianskeho a Obchodného zákonníka. V súvislosti s argumentáciou uvedenou v odvolaní týkajúcou sa Splnomocnenia zo dňa 1.4.2014 uviedol, že je zrejme, že žaloba bola podaná v roku 2013, t. j. pred uzatvorením tohto splnomocnenia a pre meritum veci (existencia/neexistencia aktívnej legitímácie žalobcu) je splnomocnenie irelevantné. Navyše zo žiadneho ustanovenia splnomocnenia nevyplýva, že by žalobca mal uplatňovať nároky zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku vo vlastnom mene. Ďalej uviedol, že konanie v mene a na účet neznamená, že sa myslí konkrétny peňažný účet v Štátnej pokladnici. Pojem „na účet“ znamená určenie, ktorý subjekt má byť oprávneným prijímateľom plnenia, t. j. ktorý subjekt je nositeľom nároku. Keby plnil na meno a účet žalobcu, vzniklo by na strane žalobcu bezdôvodné obohatenie, keďže nie je zmluvnou stranou Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, t. j. ani nositeľom nároku. Pokiaľ žalobca zakladá svoje oprávnenie konať vo vlastnom mene na výklade zákona č. 528/2008 Z. z., tak je zrejme, že sa opiera iba o dôvodovú správu, ktorú prvoinštančný súd dôvodne posúdil ako nedostačujúcu. Ku odvolateľovej argumentácii týkajúcej sa analógie poznamenáva, že absentuje analogická právna úprava v rámci zákona č. 528/2008 Z. z. aj akýkoľvek dôvod, aby sa analogicky mal použiť zákon č. 182/1993 Z. z. na právny vzťah medzi Ministerstvom a ním, keď právna úprava zákona č. 182/1993 Z. z. ani obsahovo žiadnym spôsobom nesúvisí s daným právnym vzťahom. K rozsudkom uvedeným v odvolaní tvrdí, že okrem rozsudku OS Galanta, č. k. 23Cb 25/2014 - 310 (kde sa odvolací súd meritom veci vôbec nezaoberal, keďže z procesných dôvodov odvolanie žalovaného odmietol t.j. vznesenou námietkou absencie aktívnej legitímácie na strane žalobcu sa odvolací súd nezaoberal), ani v jednom prípade nebola zo strany žalovaných vznesená námietka absencie aktívnej legitímácie zo strany žalobcu. Pre rozhodnutie v tomto konaní sú preto tieto rozsudky irelevantné. V závere poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4Co83/2015-449, zo dňa 14.12.2017, ktorý sa námietkou absencie aktívnej legitímácie žalobcu (identického ako v tomto konaní) zaoberal a vyhodnotil ju ako dôvodnú. Má preto za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil a žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a aby mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobca sa k doručenému vyjadreniu žalovaného k odvolaniu písomne vyjadril. Za nesprávne považuje tvrdenie žalovaného týkajúceho sa novôt v odvolacom konaní, a to ohľadom dokumentu - Potvrdenie o oprávnení uplatňovať nároky zo zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo dňa 5.3.2018 zo strany MPSVR SR a komisionárskej zmluvy, nakoľko dokument bol podpísaný dňa 5.3.2018 a bez svojej viny ho žalobca nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Týmto dokumentom má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tento dokument spĺňa podmienky procesného útoku podľa § 366 CSP. Ďalej reaguje na popretie dôvodovej správy žalovaným pričom uviedol, že teologickým výkladom jednoznačne možno dôjsť k záveru o možnosti uplatňovať nároky zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku žalobcom vo vlastnom mene. Zákon o pomoci a podpore bol vydaný až po jeho zriadení a len kopíroval stav aký tu bol pred jeho vydaním. K argumentácii ohľadom Splnomocnenia zo dňa 1.4.2014, pričom žaloba bola podaná v roku 2013 uvádza, že toto žalovaný pred súdom prvej inštancie neuviedol a existuje aj splnomocnenie z roku 2012, ktoré je obdobné splnomocneniu z roku 2014, pričom právny zástupca žalovaného má a mal vedomosť o existencii Splnomocnenia z roku 2012 z iných súdnych sporov. Za nesprávne považuje tiež tvrdenie žalovaného, podľa ktorého ak by žalovaný plnil na jeho

meno a účet, vzniklo by na jeho strane bezdôvodné obohatenie, keďže nie je zmluvnou stranou Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku. Má za to, že MPSVR SR jasne a opakovane uviedlo, že je oprávnený uplatňovať nároky zo zmlúv o poskytnutí nenávratného finančného príspevku. Podotkol, že rovnako by takúto argumentáciu žalovaného mohol použiť i on v tunajšom konaní (kedy by sa prijatie platby žalovaným mohlo považovať za bezdôvodné obohatenie). Podľa neho sa jednalo o prekvapivý rozsudok zo strany súdu prvej inštancie.

8. Žalovaný sa k doručenému vyjadreniu žalobcu písomne vyjadril. Ku argumentácii žalobcu, že dokument „Potvrdenie o oprávnení uplatňovať nároky zo Zmluvy o poskytnutí NFP“ bol vyhotovený až 5.3.2018 a bez svojej viny ho nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že žalobca mohol kedykoľvek predložiť akýkoľvek dôkaz vzťahujúci k preukázaniu jeho aktívnej legitímácie, a to počas celého trvania konania (od roku 2013), resp. od vzniesenia námietky absencie aktívnej legitímácie z jeho strany (rok 2015), t. j. viac ako 2 roky. Z obsahu uvedenej listiny nevyplýva záver žalobcu, že by mohol nároky vyplývajúce zo Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uplatňovať vo svojom mene. K žalobcovým námietkam týkajúcim sa toho, že neuviedol, v čom spočíva rozpor medzi zákonom č. 528/2008 Z. z. a delegovaním právomocí z MPSVR SR na žalobcu, zdôrazňuje, že v normatívnom znení zákona č. 528/2008 Z. z. nie je o žiadnom delegovaní právomocí ani zmienka. Keďže zákon č. 528/2008 Z. z. je kogentným právnym predpisom, akákoľvek úprava právnych vzťahov, ktorá nezodpovedá jeho zneniu je contra legem. Pokiaľ aj splnomocnenie z roku 2012 alebo z roku 2014 obsahuje ustanovenie, podľa ktorého je žalobca zodpovedný za výkon povinností/úloh uvedených v splnomocnení, tak takáto zodpovednosť existuje len medzi MPSVR SR a žalobcom; nemôže vyvolávať účinky voči tretím osobám. S obsahom splnomocnenia z roku 2007, 2012 aj 2014 sa vysporiadali aj iné sudy tak, že neodôvodňuje aktívnu legitímáciu žalobcu. K argumentácii týkajúcej sa dôvodovej správy sa pridriava predchádzajúcich vyjadrení, navyš len uvádza, že dôvodová správa nie je autorským výkladom právneho predpisu. K splnomocneniam z roku 2012 a 2014 už uviedol, že skutočnosť, že právny zástupca žalovaného má vedomosť o existencii splnomocnenia z roku 2012 je irelevantná, keďže žalobca oprel svoju argumentáciu o splnomocnenie z roku 2014. Splnomocnenie z roku 2012 považuje za neplatné, keďže nebolo zverejnené v Centrálnom registri zmlúv. Konštatovanie o poskytnutí mu prostriedkov nenávratného finančného príspevku žalobcom považuje za nepravdivé, nakoľko mu poskytlo prostriedky MPSVR SR z jeho rozpočtovej kapitoly. Prostriedky nenávratného finančného príspevku mu neboli poskytnuté z účtov žalobcu a preto ani na strane žalobcu nemohol vzniknúť nárok na bezdôvodné obohatenie.

9. Žalobca sa k doručenému vyjadreniu žalovaného písomne vyjadril, v ktorom vyjadrení len opätovne zhrnul svoje doterajšie skutkové a právne tvrdenia.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody žalobcu a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku posúdiť správnosť postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu, konkrétne správnosť jeho záverov o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako dôvod zamietnutia žaloby.

12. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku vo veci samej, konkrétne

nároku, ktorý vznikol po odstúpení od zmluvy, podľa prvoinštančného súdu nedôvodného pre absenciu oprávnenia žalobcu na jeho vymáhanie a pretože v podstatnom zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v podstatnom i stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na v podstatnom a rozhodujúcom (ďalej konkretizovanom) výstižné a správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštanície odchýliť a nemôže preto dať za pravdu žalobcovi ako odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné:

13. V prejednávanej veci nebolo pochyb o tom, že žalobca sa domáha plnenia titulom odstúpenia od Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 073/2010-IZ-4.0/V zo dňa 16.2.2010, podľa znenia predmetnej zmluvy, uzatvorenej medzi označenými zmluvnými stranami, konkrétne poskytovateľom MPSVR SR v zastúpení Fondom sociálneho rozvoja (t.j. žalobcom) na základe Splnomocnenia o delegovaní právomoci riadiaceho orgánu zo dňa 2.11.2007 a na základe písomného poverenia k podpisu zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo dňa 4.1.2010 a prijímateľom, ktorým je žalovaný. Za poskytovateľa zmluvu podpísala označená generálna riaditeľka žalobcu a za prijímateľa označený starosta žalovaného. Prílohami zmluvy sú Všeobecné zmluvné podmienky, Predmet podpory NFP a Podpisové vzory. K zmluve boli uzatvorené tri dodatky, posledný zo dňa 5.10.2011, všetky s rovnakým označením zmluvných strán ako v základnej, dopĺňanej zmluve. Z podania zo dňa 10.4.2012, označeného ako Odstúpenie od Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo dňa 16.2.2010, číslo zmluvy 073/2010-IZ-4.0/V, adresovaného žalobcom žalovanému vyplýva, že poskytovateľ (t.j. MPSVR SR) v zastúpení žalobcom ako sprostredkovateľským orgánom pod Riadiacim orgánom pre daný operačný program odstupuje od predmetnej zmluvy. Vychádzajúc z označenia zmluvných strán Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo dňa 16.2.2010 je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že jej zmluvnými stranami sú MPSVR SR a žalovaný, pričom v mene MPSVR SR ako zástupca zmluvu uzatvoril žalobca, v zmluve i s odkazom na konkrétne splnomocnenie a písomné poverenie. V danom prípade potom žalobca vystupoval ako priamy zástupca MPSVR SR, na základe udeleného mu splnomocnenia zo dňa 2.11.2007, na ktoré zmluva odkazovala (v priebehu konania súdu prvej inštanície aj predloženého). Priame zastúpenie zmluvnej strany poskytovateľa žalobcom v predmetnom zmluvnom vzťahu vyplýva aj z predloženého odstúpenia od tejto zmluvy.

14. V súvislosti s konštatovaným v predchádzajúcom odseku odvolací súd poukazuje na to, že v teórii i súdnej praxi sa rozlišuje medzi zastúpením priamym a nepriamym (niekedy tiež označovaným ako tzv. náhradníctvo). Oba prípady zastúpenia majú spoločné to, že v nich zástupca uskutočňuje vlastný prejav vôle (právny úkon). Kým však priamy zástupca uskutočňuje prejav vôle menom zastúpeného a na jeho účet, takže práva a povinnosti, ak koná zástupca v medziach oprávnenia, vznikajú priamo zastúpenému, nepriamy zástupca robí úkon vlastným menom, aj keď tiež na cudzí účet, t.j. na účet zastúpeného; v dôsledku toho nadobúda nepriamy zástupca práva a povinnosti sám, je však povinný následne previesť takto nadobudnuté práva a povinnosti podľa zmluvy na zastúpeného.

15. Založenie účinkov priameho zastúpenia predpokladá vedľa objektívne daných znakov priameho zastúpenia a plnej moci ďalej i to, aby splnomocnenec s treťou osobou konal menom zastúpeného spôsobom zjavným a za jej aspoň konkludentného súhlasu, s tým, že konanie splnomocnenca a tretej osoby je vedené k zastúpenému (splnomocniteľovi), ako ku zmluvnej strane. Inak povedané, zastúpenie je vtedy priame, ak tretia osoba vie, resp. z okolností musí vedieť, že s ňou konajúci subjekt koná za iného, že zmluvnou stranou je osoba iná, a že konanie je vedené so zástupcom - splnomocnencom.

16. Z ustálenej súdnej praxe ďalej vyplýva, že zo zmluvy musí byť zrejmé, že ju za jej účastníka uzatvoril zástupca. Otázkou, či zo zmluvy je zrejmé, že bola uzatvorená v mene zmluvnej strany jej zástupcom, je potrebné zodpovedať za použitia pravidiel pre interpretáciu (výklad) právnych úkonov. Právne úkony vyjadrené slovami (a takým úkonom je nepochybne aj Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo dňa 16.2.2010) treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon uskutočnil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Pri výklade právneho úkonu možno vôľu toho, kto úkon uskutočnil, posudzovať aj s prihliadnutím na následné správanie sa zmluvných strán.

17. Vychádzajúc z uvedených teoretických východísk, z konštatovaného v ods. 13 tohto odôvodnenia a súčasne i z platnej právnej úpravy na vec sa vzťahujúcej v čase uzatvorenia Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo dňa 16.2.2010, konkrétne nariadenia Rady (ES) č. 1083/2006 v spojení so zákonom č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva..., konkrétne jeho § 7 ods. 3, 4 a § 8 ods. 2, 3 aplikovaných na danú právnu vec i prvoinštančným súdom, je možné vyvodiť, že žalobca ako sprostredkovateľský orgán určený vládou SR (uznesenie vlády č. 1023 zo dňa 6.12.2006) vykonával úlohy MPSVR SR ako riadiaceho orgánu rovnako určeným vládou SR (uznesenie vlády č. 832 zo dňa 8.10.2006) v rozsahu a v súlade so splnomocnením - dohoda o splnomocnení zo dňa 2.11.2007, na ktoré odkazuje § 7 ods. 3 v spojení z § 8 ods. 2, 3 cit. zákona. Zo znenia predmetného splnomocnenia, z ktorého vychádzali i zmluvné strany Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo dňa 16.2.2010, vyplýva okrem iného poverenie žalobcu ako sprostredkovateľského orgánu uzatvárať zmluvy o poskytovaní nenávratného finančného príspevku, v prípade potreby ich meniť po predchádzajúcom schválení príslušnou komisiou, od zmlúv odstúpiť po predchádzajúcom vyjadrení riadiaceho orgánu, ktoré právomoci boli na základe predmetnej dohody delegované z riadiaceho orgánu na sprostredkovateľský orgán. Z predmetnej dohody, vychádzajúc z jej obsahovej formulácie nie je možné vyvodiť, že žalobca ako sprostredkovateľský orgán bol oprávnený konať vo vlastnom mene, i keď na účet MPSVR SR ako riadiaceho orgánu, s následnou povinnosťou previesť nadobudnuté práva, resp. povinnosti podľa tejto dohody na zastúpeného. Vôľu zastúpeného, aby jeho zástupca konal jeho menom (t.j. menom zastúpeného), t.j. priame zastúpenie, vyplýva i zo samotného označenia zmluvných strán v Zmluve o poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo dňa 4.1.2010. Ani zo samotného označenia slovného spojenia „delegovanie právomoci“ nie je možné bez ďalšieho vyvodiť, že má ísť o zastúpenia nepriame, pretože slovným významom tohto spojenia je „poveriť niekoho zastupovaním vo veci, na ktorú má oprávnenie zastúpený“ (vychádzajúc z jazykového významu slova delegovať a právomoc). Či pôjde o zastúpenie priame, resp. nepriame musí vyplývať zo samotného obsahu daného splnomocnenia. Navyše z predmetného splnomocnenia oprávnenie žalobcu ako sprostredkovateľského orgánu uplatňovať a vymáhania pohľadávky vôbec nevyplýva.

18. Odvolací súd zároveň upriamuje pozornosť tiež na to, že ani samotné nariadenie Rady (ES) č. 1083/2006, na ktoré sa žalobca odvoláva, nedefinuje vzťah riadiaceho a sprostredkovateľského orgánu ako vzťah založený na nepriamom zastúpení, v čl. 2 bod 6. nariadenie vymedzuje pojem „sprostredkovateľský orgán“ ako každý verejný alebo súkromný subjekt alebo verejná alebo súkromná služba, ktorá koná pod vedením riadiaceho alebo certifikačného orgánu alebo ktorá vykonáva povinnosti v mene takéhoto orgánu vo vzťahu k prijímateľom vykonávajúcim operácie. Ani z čl. 59 nariadenia, na ktorý sa žalobca odvoláva nevyplýva oprávnenie sprostredkovateľského orgánu konať za riadiaci orgán vo svojom vlastnom mene, podľa bodu 2 tohto článku členský štát môže určiť jeden alebo viac sprostredkovateľských orgánov na plnenie niektorých alebo všetkých úloh riadiaceho alebo certifikačného orgánu, ktoré spadajú do zodpovednosti tohto orgánu. Napokon ani zo splnomocnenia zo dňa 1.4.2014, ktoré i keď už rozšírilo výkon úloh žalobcu i na uplatňovanie všetkých, aj súdnych krokov smerujúcich k finančnému vysporiadaniu, okrem oblasti nezrovnalostí atď., z formulácie predmetnej dohody medzi MPSVR SR a žalobcom nie je možné vyvodiť zmenu formy zastúpenia, na zastúpenie nepriame. To znamená, že i keď žalobca získal, ale až na základe predmetného splnomocnenia oprávnenie i na uplatnenie pohľadávok na súde, ale naďalej len v mene MPSVR SR ako riadiaceho orgánu a na jeho účet.

19. Aktívne vecne legitimovaný je ten, o koho práva alebo povinnosti v konaní ide (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 20 Cdo 2114/2000, alebo sp. zn. 26 Cdo 2136/2004). Odborná literatúra definuje vecnú legitimáciu ako stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého strana sporu je subjektom práva (povinnosti), ktorá je predmetom konania. Pri dvojstranných právnych vzťahov, v ktorých strany sporu stoja so svojimi návrhmi proti sebe (spory), sa hovorí o vecnej legitimácii aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného). (Handl, V., Rubeš, J. a kol. Občiansky súdny poriadok, komentár. Praha: Panorama, 1985, s. 401). Ak vyplýva právo zo zmluvy, môže ho vymáhať iba ten, komu ho zmluva priznáva, prípadne komu priznáva oprávnenie takéto právo vymáhať pre iného.

20. V danom prípade pohľadávka, ktorá je predmetom sporu vznikla zo zmluvného vzťahu ako poskytovateľa MPSVR SR zastúpeného Fondom sociálneho rozvoja (t.j. žalobcom) na základe Splnomocnenia o delegovaní právomoci riadiaceho orgánu zo dňa 2.11.2007, neskôr nahradeného, od 1.4.2014 Splnomocnením sprostredkovateľského orgánu pod riadiacim orgánom na plnenie úloh

riadiaceho orgánu, až na základe ktorého vzniklo žalobcovi oprávnenie vymáhať predmetnú pohľadávku, dovtedy (t.j. ani v čase začatia konania dňom 12.6.2012) takéto oprávnenie nemal, z ktorého splnomocnenia udeleného na základe požiadavky zákonodarcu podľa § 7 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z., ani zo samotného zákona a predovšetkým ani zo samotnej zmluvy nemožno vyvodiť oprávnenie žalobcu konať za ním zastúpené MPSVR SR vo svojom vlastnom mene, ale len v mene zastúpeného MPSVR SR a na jeho účet ako to správne uzavrel i súd prvej inštancie.

21. I keď žalobca ako prílohu odvolania predložil potvrdenie MPSVR SR o oprávnení žalobcu uplatňovať nároky zo zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ktoré potvrdenie je datované dňom 5.3.2018, ani z predmetného potvrdenia jednoznačne nevyplýva, že žalobca je oprávnený uplatňovať nároky z danej zmluvy ako zástupca vo vlastnom mene. Pokiaľ by sa to z predmetného podania i vyvodilo (nepriamo tomu nasvedčuje dôvetok, že potvrdenie sa vzťahuje i na nárok uplatnený v „tunajšom konaní“, v ktorom žalobca vystupuje vlastným menom), ide v danom prípade o neprípustnú novotu, o ktorej žalobca ani netvrdí, že ju nemohol počas prvoinštančného uplatniť bez vlastnej viny.

22. Keďže prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP), možno v odvolaní použiť len za zákonom taxatívne vymenovaných okolností, ktorých existencia v danom prípade zo strany žalobcu nebola ani tvrdená, nieto ešte preukázaná (či už v rámci návrhu výsluchu osoby za MPSVR SR oprávnenej konať, resp. predložením listinného dokladu, ako sa to stalo, ale až v odvolacom konaní), konkrétne ide o žalobcom predložené potvrdenie vystavené MPSVR SR, že žalobca je oprávnený vo vlastnom mene uplatňovať nároky zo zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, na tento odvolací dôvod, nebolo možné v odvolacom konaní prihliadať.

23. Žalobca pritom v odvolaní charakterizuje vzťah medzi ním a MPSVR SR ako právny vzťah podobný komisionárskej zmluve (§ 577 a nasl. Obchodného zákonníka). S uvedenou argumentáciou ale odvolací súd nemôže súhlasiť, pretože z obsahu predložených splnomocnení takýto vzťah nevyplýva, t.j. nevyplýva z nich oprávnenie žalobcu konať vo vlastnom mene ako zástupcu MPSVR SR, pričom predmetom splnomocnenia nebolo obstaranie obchodnej záležitosti. Súd prvej inštancie pritom správne vychádzal v danom prípade z inštitútu občiansko-právneho zastúpenia, v obchodnom zákonníku osobitne neupraveného, a to v kontexte so špeciálnou normou, konkrétne § 7 ods. 3, 4 a § 8 ods. 2, 3 zákona č. 528/2008 Z. z., a pred jeho účinnosťou zo samotného nariadenie Rady (ES) č. 1083/2006, ktorá predpokladá práve existenciu splnomocnenia vystaveného MPSVR SR, ktorým poverí žalobcu zastupovaním vo vymedzených veciach, na ktoré má MPSVR SR ako zastúpený oprávnenie, t.j. ide o priame zastúpenie.

24. Ani z dôvodovej správy k § 8 Zákona o pomoci a podpore nemožno vyvodiť oprávnenie žalobcu konať za MPSVR SR vlastným menom ako jeho zástupca, už v ods. 17 tohto odôvodnenia bolo vysvetlené, že zo slova „delegovať“ nie je možné bez ďalšieho relevantného vyvodiť oprávnenie žalobcu ako zástupcu konať za MPSVR SR vo vlastnom mene a nie v mene zastúpeného.

25. Napokon sám žalobca v odvolaní pripustil, že v súčinnosti s MPSVR SR a v zmysle ich vzájomnej dohody v súvislosti s poskytovaním nenávratného finančného príspevku vykonával časť úkonov aj v mene MPSVR SR, preto pokiaľ na základe ním predložených listinných dokladov, v zmysle uvedeného doposiaľ nie je možné s určitosťou vyvodiť jeho oprávnenie vo vlastnom mene ako zástupca uplatňovať predmetný sporný nárok MPSVR SR voči žalovanému, nie je ho možné považovať za aktívne legitimovaného na podanie predmetnej žaloby.

26. Na záver ani tá obrana žalobcu, ktorá je založená na tom, že napadnutý rozsudok je rozsudkom prekvapivým obstať nemohla, pretože súd prvej inštancie, za rozhodujúcu nepovažoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania, naopak počas prevažnej doby prvoinštančného konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozsudku, a nasledujúcom po zrušení pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, sa zaoberal posudzovaním žalovanou stranou namietanej aktívnej vecnej legitimácie žalobcu na podanie predmetnej žaloby, dal stranám priestor sa k danej právnej otázke vyjadriť a predniesť návrhy na vykonanie dokazovania a k podal k nej i predbežné právne posúdenie na pojednávaní dňa 23.11.2017, v ktorého závere vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil napadnutý rozsudok.

27. Vychádzajúc zo všetkého uvedeného napadnuté zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie tak bolo správne založené na nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd preto, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov žalobcu, podľa § 387 ods. 1 CSP, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, včítane správneho závislého výroku o náhrade trov konania, osobitnými odvolacími dôvodmi nenapadnutého, potvrdil.

28. O náhrade trov odvolacieho konania s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP rozhodol odvolací súd ex offio podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania v rozsahu 100% proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).